

helt igennem. Derfor er jeg tilbøjelig til at anbefale det høje Ting at tage under Overvejelse at gaa den Vej og ikke gaa ind paa det, som Ministeren har foreslaaet, thi det fører kun til det, antager jeg, at Tinget kan forhandle et Par Maaneder, maaske indtil Valgdagen er umiddelbart forestaaende, hvorefter Forslaget gaar til Landstinget. Men Landstinget svarer: Vi staa paa samme Standpunkt som i 1898. Der kommer da ikke noget ud af det hele. Det er en daarlig Stilling, synes det mig, baade for Rigsdagen og for Funktionærerne, selv om den maaske kan være tilfredsstillende for den ærede Minister.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Juul-Rysensteen*): Af Hensyn til den Stilling, som det ærede Medlem, der nu talte, indtager her i det høje Ting, ønsker jeg nu at gøre nogle Bemærkninger, uden dog derfor at komme ind paa Detaillerne i det af mig forelagte Lovforslag, hvilke vi vel nok komme ind paa senere. Jeg skal ganske henholde mig til den Fremstilling, som det ærede Medlem gav af, hvad der er passeret i Fortiden, Fremstillingen var korrekt i et og alt. Men der var en Ting, som det ærede Medlem sprang over, og det ønsker jeg straks af Hensyn til den Diskussion, der vil finde Sted, at slaa fast, nemlig hvad der er passeret siden 1892, 1896 og 1898. Hvorledes har Stillingen været her i Landet siden den Tid? Den har været saaledes, at al Arbejds løn, efter min Betragtning, er skruet op til en unaturlig Højde. Det synes, som om det ærede Medlem tror, at jeg føler mig smigret eller tiltalt af Ros fra en Side, hvorfra det ærede Medlem ikke synes at ønske Ros. Jeg har fulgt Begivenhederne meget nøje, og jeg har set, at der navnlig ved denne Løn-Bevægelse i visse Retninger er skaffet dyrere Forhold til Veje her i Landet, end der er normalt; og da navnlig for Huslejens Vedkommende. Havde man ikke skruet hele Bygningsvæsenet saa højt op, som man har, havde Huslejen sikkert heller ikke været saa høj, som den er i Øjeblikket. Dertil kommer, hvad det ærede Medlem rigtigt betonedede, at Kulpriserne ogsaa ere stegne. Om jeg nu end tror, at Kulpriserne atter ville dale, og om jeg

end ved, at de allerede ere faldne noget, er det dog klart, at den samme Faktor, Arbejds lønnen, giver dyrere Fragter, saa at Kullene neppe ville naa ned til den Pris, de havde for 4—5 Aar siden.

Naar det ærede Medlem siger, at Ministeren ganske roligt kunde have bedt om et midlertidigt Tillæg og have ladet hele det øvrige Forhold ligge, svarer jeg dertil, at paa den Maade varetog jeg ikke mine Pligter over for de Funktionærer, der staa under mig i de forskellige Etater. De kunde ikke nøjes med at faa et midlertidigt Tillæg i Aar, som muligvis blev taget fra dem næste Aar. De maa vide, hvorledes deres Stilling i det hele taget er i Samfundet. Og dette berettigede Krav stilles baade fra Jernbane- og fra Post- og Telegrafetaten. Skulde jeg nu have ventet paa Kommissionsarbejdet, hvad var saa blevet Resultatet? Saa var Resultatet sikkert blevet det, at Funktionærerne med Rette kunde være komne og have sagt til mig: Altsaa skulle vi undvære, hvad Ministeren vil give os, fordi man sidder og venter paa en Kommission, om hvis Arbejde man ikke ved, hvornaar det vil ende. Jeg ved ikke, hvordan det gaar til i Kommissionen i Detaillerne. (*J. C. Christensen*: Jeg heller ikke.) Det kender det ærede Medlem heller ikke, siger han, men saa meget ved jeg i alt Fald, at Arbejdet har staaet temmelig stille i Sommer. Alerede i Foraaret afgav de nedsatte Udvalg Betænkninger, og det skulde dog gaa underligt til, om en Kommission, der har siddet i 1½ Aar, ikke skulde kunne tage Stilling til en Udvalgsbetænkning ½ Aar efter, at den forelaa paa Bordet. Hvis vi bar os saadan ad her i Rigsdagen, vilde vi sikkert faa meget at høre baade af vore Venner og af vore Modstandere blandt Vælgerne. Det er jo ikke Praktik her hjemme saaledes at lade Arbejdet ligge, og det er heller ikke nogen god Praktik, at man lader uskyldige Folk lide derunder. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at Ministeren var nødt til at fremkomme med Lovforslag i saa Henseende. Jeg har foreslaaet saadanne Lønningssatser, at jeg ikke nærer den fjerneste Tvivl om, at det Forslag, der i sin Tid vil fremkomme fra Kommissionens Side, ikke vil forringe de Satser,